

множеството и съ пѣсень разправятъ „дѣлото“. Виновиятъ не се наказва нито съ смъртъ, нито съ затворъ, нито пъкъ съ глоба — тамъ тия наказания не сж известни — но го съветватъ и увещаватъ да се разкае за вината си. Следъ това застава и той на срѣдата, пѣе пѣсенъта на защитата си, като въ сжщото време играе и удря по тъпанъ. Като изслуша и дветѣ страни, събранието взема решение. Ако обвиняемиятъ е невиненъ, събранието му съобщава това съ радостни викове; когато пъкъ го признае за виновенъ, всички го порицаватъ гръмогласно и той избѣгва отъ събранието посраменъ — това му е всичкото наказание. Сега този старъ обичай за разглеждане на дѣлото се вече напуска. Разглеждането на всички жалби и престѣпления се възлага на датския управителъ въ Гренландия.

Ескимоситѣ сж много честни. Пжтешественикътъ Росъ ги счита за едно отъ най-достойнитѣ за уважение племена и потвърждава мнението си съ примѣри. Еднажъ, като излѣзалъ рано сутринъта на палубата на кораба си, той видѣлъ около кораба единъ ескимось, който търпеливо очаквалъ на лодката си събуждането на матроситѣ. Оказало се, че той донесълъ едно гребло, което намѣрилъ въ морето и което било навѣрно изгубено отъ нѣкой английски корабъ. Когато го наградили, той макаръ и зарадванъ, недоумѣвалъ, защо му сж дали пари; навѣрно той не мислилъ за никаква награда, когато е носилъ на англичанитѣ изгубената имъ вещь.

Но и между ескимоситѣ има такива, които обичатъ да пооткрадватъ. На нѣкои пжтешественици се случвало да се срѣщатъ съ ескимоси, които, като се качатъ на парахода гледатъ да скриятъ нѣщо. Но щомъ имъ се каже, че скрититѣ пред-